

Govoril si o smrti kot o trenutku, ki je lahko po svoje tudi lep: v njem ni več prostora za strah, le še za vdanost in zaupanje. Vem, da si bil (kot smo najbrž mi vsi, ki smo preživeli) prepričan, da je smrt zgolj povsem naraven prehod na višjo raven bivanja, začetek nekakšne nove, morda celo bogatejše doživljajske izkušnje.

Sedaj, ko sem ob tvoji smrti to tudi sam začutil, ti od srca verjamem. Če je smrt lahko tudi nekaj lepega, potem si umrl lepo: umrl si kot mož, kot človek, ki je tudi nam vsem dokazal vse tisto, o čemer je prejšnji večer pod obokom nepalskega neba tekla beseda.

A ostaja bolečina, ostaja nenadomestljiva izguba, ostajajo spomini. Obstaja pa tudi vera, obstaja veselje nad življenjem, obstaja vse tisto dobro, vseodpuščajoče, kar je moč najti le v pravih ljudeh.

In hvala ti, Damči, ker si me tega naučil!

Dani Bedrač

In memoriam: Mirko Ivič-Šiljo (1914-1992)

Med nami so planinci, ki bi jim morali posvečati posebno pozornost. Mi in prihodnji rodovi. To so tisti planinci, ki so spodbudili, organizirali, zbrali sodelavce, našli in navdušili mecene in zbirali denar, se odredkali vsakotedenskih in vsakoletnih prostih dni in počitnic ter sami največ tudi fizično delali pri zidavi naših planinskih koč.

Tak je bil **Mirko Ivič-Šiljo**, častni predsednik PD Ravna gora iz Varaždina. Umrl je, strtl od hude in neozdravljive bolezni, 7. avgusta letos, planinci iz Varaždina, Ivanca in Čakovca ter številni prijatelji in someščani pa so ga pospremili na njegovo zadnjo pot 10. avgusta.

Z Mirkom sem se družil in sodeloval več kot 35 let. Hodili smo po gorah od Triglava in drugih slovenskih hribov, povezanih v slovensko planinsko transverzalo, ki jo je Mirko prehodil, prek Velebita, Zelengore, Magliča in Durmitorja do daljnih Prokletij na albanski meji.

Od dolgoletnega Mirkovega delovanja želim posebno poudariti zidavo novega planinskega doma na Ravnih gori leta 1963, in sicer na kraju, kjer je stal nekdanji Filičev dom, ki so ga varaždinski planinci zgradili že leta 1932 in ga imenovali po svojem ustanovitelju in edinem predvojnem predsedniku, zaslužnem **prof. Krešimirju Filiču**.

Mirko Ivič je bil med drugo svetovno vojno s svojo prvo ženo Anko oskrbnik Filičevega doma, ta čas pa je tudi sodeloval s protifašističnim

gibanjem. Dom so leta 1944 požgali, Mirkovo ženo Anko, mater dveh mladoletnih otrok, pa ubili. Spomin na umrlo mater je ohranjen v imenu novega doma, ki se imenuje po **Anki Ivič**.

Upamo, da se bo sedanji dom, pravi majhen planinski hotel, imenoval po obeh in bo postal Planinski dom Anke in Mirka Iviča. Naj se naši planinski domovi imenujejo po tistih, ki so jih gradili v časih, ko so drugi zidali počitniške hiše za svoje lastne počitnice in razvedrilo!

V dom so napeljali telefon in električni tok, na vrhu so postavili kovinsko piramido - razgledišče, zgradili so dovozno cesto do doma. Za vse to je dal pobudo in za vse to je poskrbel Mirko Ivič, tedanji predsednik društva, ki ga je pri tem vseskozi podpirala njegova žena Katica.

Imel sem poslovljni govor na njegovem pogrebu. Govoril sem v imenu planincev živim ljudem o pridnosti, vztrajnosti in skromnosti nekega planinca, ki je lahko vsakomur za zgled.

Z Velikih pečin naše Ravne gore, ki so tako močno pritegnile **Maksa Meška** iz vasi Lahonci pri Ormožu, je prekrasen razgled na urejene in vinorodne griče Haloz, na gozdni Macelj, Strahinjščico, Boč, Pohorje. Planinska društva iz Ormoža, Maribora, Ptuja ali Rogaške Slatine uvrščajo v svoj letni program izletov tudi Ravno goro. Nas planince iz Varaždina pa bodo povezovali z Ravno goro tudi spomini na našega zaslužnega Mirka Iviča, na čigar večni dom je gospa **Vladimira Horvat**, predsednica našega društva, na dan žalostnega slovesa položila šopek svežih ciklam, nabranih v gozdovih Mirkove in naše Ravne gore.

Tomislav Jagačič

80 let Viktorja Obeda

Osem desetletij **Viktorja Obeda**, rojenega 28. avgusta 1912 v kraju Huntau v Avstriji, pomeni dinamično aktivnost v našem društvenem pla-

ninskem prostoru. Planinsko društvo Kranj uvršča jubilaranta med zveste delovne delavce in odbornike društva, saj je ves čas deloval kot gorski stražar, markacist ter oskrbnik na Kališču in Krvavcu. Bil je tudi aktivist za pridobivanje članov v planinsko organizacijo. Skratka, bil je duša naših gora, v kateri sta bila združena skromnost in poštenje, čeprav ga zadnji čas pesti bolezen, mu želimo še mnogo pogledov na panorame gorskih vencev z besniškega konca, kjer si je ustvaril družino in dom in se srečuje s spomini na dneve, preživete v gorah.

Franc Ekar

50 let Francija Ekarja

Slovensko ljudstvo čedalje bolj verjame že ponarodeli prisposodbi, da je dan pred plačo daljši od že preživetega leta. Med njimi po vsej verjetnosti ni **Francija Ekarja**, Kranjčana, ki se

je 17. oktobra rokoval z Abrahamom. Ni zato, ker zanj »dnevo čakanja« enostavno ni; preveč je zaposlen, da bi imel čas misliti na to, poleg tega pa se je že zdavnaj naučil še neke modrosti, ki pomaga v dobrih in slabih časih: ko delaš, računaj s tem, da ima mesec kakšen dan manj kot piše na koledarju, ko pa se tolčeš za preživetje, jih ima najmanj 38!

Franci Ekar se je rodil v Preddvoru pri Kranju, po končani osemletki in industrijski šoli v Iskri je potem ob delu končal še Višjo in Visoko šolo za organizacijo dela v Kranju, pred kratkim pa je na tej šoli, ki je zdaj fakulteta, tudi magistriral. Delavsko knjižico je z 19 leti dobil v Iskri, kjer je ostal do leta 1975, ko se je za dve leti preselil v Gorenjski tisk (tam se je kot šef komerciale s sodelavci praznoval z organizacijo izdaje prve

slovenske masne knjige Misala), nakar je odšel za direktorja PPC Gorenjski sejem, kjer je še danes. Tja je bil poslan brez določenih ciljev in nalog, zdi se pa, da bi tedanji občinski oblasti bolj godilo, če bi sejemska dejavnost kljub petstoletni tradiciji zamrla. Franci Ekar je mislil drugače; zakopal se je v delo in je sejem rešil tudi tako, da je zgradil novo večnamensko halo z zimskim drsališčem. Tedaj je Gorenjski sejem dobil tudi nove poslovne prostore, direktor pa svojo sobo. Gorenjski sejem je pod njegovim vodstvom zelo napredoval, v zadnjem času pa je slovensko javnost - predvsem strokovno in politično - močno razburkal s »svojo« prireditvijo »Slovenski proizvod - slovenska kakovost - SQ«. Učinkovita in odmevna je bila tudi prva promocija in razvitje slovenske zastave (1992) na razstavišču v Pekingu, za kar je bil pobudnik in operativno poslovni soizvajalec. V vojnem času osamosvajanja Slovenije je seznanil z resnico direkcije sejmov v državah Alpe-Jadran. Tudi na tak način je Slovenija dobila dodatno vplivno podporo za hitreše priznanje. Njegov življenjski slog je hoja po neutrujenih poteh (ostanek njegovih alpinističnih let?). Kdor ga pozna, pravi, da je izredno prilagodljiv, kar potrjuje tudi to, da je kot človek proti strankarskim zlorabam tako v gospodarstvu kot športu.

Franci Ekar je pustil ogromno življenjske energije, dela in znanja v Gorenjskem sejmu, kljub temu pa je imel dovolj časa za neštete funkcije, ki jih je ali jih še opravlja. Med drugim je že 23 let predsednik Planinskega društva Kranj, šest let Alpinističnega odseka, tajnik Gorske reševalne službe je, štiri leta je bil podpredsednik Planinske zveze Slovenije, je učitelj smučanja, tajnik Lovske družine Jezersko in podobno. Od leta 1962 do 1979 je sodil in krog vrhunskih slovenskih alpinistov, med drugim pa je bil tudi pobudnik in organizator izgradnje visokogorskih postojank Ledine in Krvavec, adaptacije Doma na Kališču, gradnje tovornih žičnic. Bil je med prvimi, ki so že davnega leta 1967 začeli vključevati v gorsko reševalno službo tudi helikoptere, ter eden izmed redkih, ki je v helikopterski nesreči ostal živ - na Krvavcu leta 1981. Bolj kot on sam je to njegovo »drugo rojstvo« občutila njegova družina - ima sina in dve hčerki, dva sta zdaj študenta in ena gimnazijka, ter soprogo - »strogo« profesorico.

Iz dnevnika njegovih alpinističnih uspehov bi lahko med drugim prepisali, da je bil leta 1962 udeleženec naveze po slavnem montblanškem grebenu Penterev, leto pozneje je splezal na devet vrhov Kavkaza, leta 1967 pa je bil na strehi sveta, v Pamirju (prva slovenska odprava). Tri leta kasneje je premagoval pakistanski Hindukuš in prag Himalaje (vzpon na Istor O-Nal), dve leti pozneje pa je vodil slovensko odpravo na Mavenzi (Kilimandžaro). Za seboj ima osem prvenstvenih smeri in več sto plezal-